

σε σκέψεις για τα όποια αδιέξοδα της. Η αποστασιοποιημένη και άσχετη με τα γεγονότα ταπεινότητά μου, στέκεται σε δυο - τρία στοιχεία.

Κατ' αρχάς, έλκομαι από το γεγονός ότι δεν εντόπισα παρά δυο μόνον φωτογραφίες της στο διαδίκτυο. Αυτές οι δυο, οι γνωστές. Το κορίτσι με τις αφέλειες, με το βλέμμα προς τα κάτω, με μορφή του θυμίζει κάτι από κάποιο επίσης μαυρόασπρο καρέ της Ulrike Meinhof. Και μια έγχρωμη φλου. Πέραν τούτων των εικόνων ουδέν.

Υπάρχει ασφαλώς η συνέντευξη που παραχώρησε στο περιοδικό «Οδός Πανός». Εκεί αντικρίζουμε έναν άνθρωπο που σκέφτεται μεγαλόφωνα. Απευθύνεται στο κοινό, μα ομιλεί σαν να κουβεντιάζει αποκλειστικά με έναν πολύ δικό της. Κάτι τέτοιο δεν είναι δημοφιλές στην πλατιά μάζα. Ενίοτε και δυσερμήνευτο. Δίνει όμως στοιχεία. Ημερομηνίες, ποσά, γεγονότα. Περιγράφει τις συνθήκες. Από κει και πέρα είναι θέμα ερμηνείας.

Εντόπισα ένα σημείωμα στο ζουρναλίστας με την υπογραφή «zoorλός», καθώς και μια ενδιαφέρουσα περιγραφή για τις θερινές στιγμές της, τότε πού ήταν 30άρα και ο Κίτσος κυρίαρχος στο χώρο. Επίσης, βρήκα πολύ ανθρώπινο το αντίο του Γιώργου Χρονά.

Αρκετές από τις υπόλοιπες αναρτήσεις δεν είχαν πολλά να πουν, εκτός από την πρόθεσή τους να διεκδικήσουν «κλικ». Αναμενόμενο.

Ως μη ωφελημένος ή θιγμένος από οποιαδήποτε ενέργεια της εκλιπούσης, αντιμετωπίζω την αποχώρησή της από τα εγκόσμια με θλίψη. Όχι τόσο για τον θάνατο, όσο για τον τρόπο.